

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 75/20
Люксембург, 25 юни 2020 г.

Решение по дело C-36/20 PPU
Ministerio Fiscal

Съдебните органи, които трябва да се произнесат по задържането на незаконно пребиваващ гражданин на трета страна, могат да приемат молба за международна закрила и трябва да информират заинтересованото лице за конкретните ред и условия за подаване на такава молба

Лицето, изразило желанието си да кандидатства за международна закрила пред органите, компетентни да приемат тази молба, не може да бъде задържано на основание, че няма достатъчно места за настаняване в хуманитарен приемен център

В решение Ministerio Fiscal (Орган, който има вероятност да получи молби за международна закрила) (C-36/20 СПП), постановено на 25 юни 2020 г. в рамките на спешно преюдициално производство (СПП), Съдът постановява, че съдия следовател, сезиран, за да се произнесе по **задържането на незаконно пребиваващ гражданин на трета страна, се включва в понятието „други органи“** по смисъла на член 6, параграф 1, втора алинея от Директива 2013/32¹ (наричана по-нататък „Директива „процедури“), които има вероятност да получат молби за международна закрила въпреки че не са компетентни съгласно националното право да ги регистрират. В това качество такъв съдия следовател трябва да информира кандидата относно конкретните ред и условия за подаване на такава молба. Съдът постановява също, че липсата на възможност да се намери място за настаняване в хуманитарен приемен център не може да обоснове задържането на кандидат за международна закрила.

На 12 декември 2019 г. плавателен съд на борда, на който се намират 45 граждани на трети страни, сред които е VL, малийски гражданин, е прихванат от испанските морски спасителни служби близо до остров Гран Канария, Испания, където са отведени тези граждани. На другия ден административен орган разпорежда тези граждани да бъдат изведени и отправя искане до Juzgado de Instrucción № 3 de San Bartolomé de Tirajana (Следствен съд № 3 Сан Бартоломе де Тирахана, Испания) за настаняване в център за задържане. След като този съдия го уведомява за правата му, VL му съобщава за намерението си да поиска международна закрила. Поради липсата на достатъчно места в хуманитарен приемен център, същият съдия разпорежда VL да бъде настанен в център за задържане на чужденците, в който трябвало да бъде разгледана молбата му за международна закрила. Тогава VL подава до същия съдия жалба срещу решението да бъде настанен в център за задържане, с мотива, че то е несъвместимо с Директива „процедури“ и с Директива 2013/33² (наричана по-нататък „Директива „приемане“). В рамките на това производство по жалба този съдия сезира Съда с преюдициално запитване, с което по-конкретно иска да установи дали той попада в обхвата на понятието „други органи“ по смисъла на член 6, параграф 1, втора алинея от Директива „процедури“ и следователно дали има вероятност той да получи молби за международна закрила. Той пита Съда и за законосъобразността на задържането на VL.

¹ Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60).

² Директива 2013/33/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 96).

На първо място Съдът уточнява, че буквалното тълкуване на понятието „други органи“, които има вероятност да получат [молби за международна закрила] по смисъла на тази разпоредба, и особено изборът на прилагателното „други“ свидетелства за **волята на законодателя на Съюза да възприеме широко разбиране за органите, които без да са компетентни да регистрират такива молби, могат все пак да ги приемат.** При това положение този израз може да включва както административни, така и съдебни органи. Тази констатация се потвърждава от систематическото тълкуване на посочената разпоредба. Наистина една от целите на Директива „процедури“ е да се гарантира **ефективен достъп а именно възможно най-лесен достъп до процедурата за предоставяне на международна закрила.** Да се забрани на съдебен орган да приема молби за международна закрила би попречило на постигането на тази цел, особено когато става въпрос за много бързи процедури, в които изслушването на кандидата от юрисдикция може да бъде първата възможност да се позове на правото да подаде такава молба. Поради това Съдът приема, че съдия следовател, сезиран, за да се произнесе по задържането на незаконно пребиваващ гражданин на трета страна с оглед на връщането му, е сред „другите органи“, които е вероятно да получат молби за международна закрила.

На второ място Съдът разглежда задълженията, наложени на такъв съдия следовател в качеството му на „друг орган“. Той приема, че от член 6, параграф 1, втора и трета алинея от Директива „процедури“, от една страна, следва, **че този съдия трябва да информира кандидатите за международна закрила за конкретните ред и условия за подаване на такава молба.** При това положение този съдия трябва да се съобразява с предписанията на посочената директива, когато поема инициативата да информира гражданин на трета страна за правото, което има да кандидатства за международна закрила. От друга страна, когато гражданин е изразил желанието си да подаде такава молба пред съдия следовател, той трябва да предаде преписката на компетентния орган с оглед на регистрацията на тази молба, за да може този гражданин да се ползва от материалните условия на приемане и медицинските грижи, предвидени в член 17 от Директива „приемане“.

На трето място Съдът разглежда съвместимостта на задържането на VL с Директивите „процедури“ и „приемане“. Той отбелязва първо, че от посочените директиви следва, че понятието „кандидат за международна закрила“ трябва да се разбира в широк смисъл, така че гражданин на трета страна придобива това качеството от момента, в който подаде молба за международна закрила. Съдът подчертава, от друга страна, че за действието „подаване“ на такава молба за международна закрила не се изискват никакви административни формалности. При това положение самият факт на изразяването от гражданин на трета страна на желанието да кандидатства за международна закрила пред „друг орган“, като съдия следовател, е достатъчен, за да му придаде качеството на кандидат за международна закрила.

Въз основа на това Съдът отбелязва, че от датата, на която VL подава молба за международна закрила, условията за задържането му се уреждат от член 26, параграф 1 от Директива „процедури“ и от член 8, параграф 1 от Директива „приемане“. От съвместния прочит на тези две разпоредби следва, че държавите членки не могат да задържат лице единствено на основание, че е кандидат за международна закрила и основанията и условията на задържането, както и дадените на задържаните кандидати гаранции трябва да са в съответствие с Директива „приемане“. Доколкото в член 8, параграф 3, първа алинея от последната Директива различните основания за задържане са изброени изчерпателно и липсата на възможност да се намери място за настаняване на кандидат за международна закрила в хуманитарен приеман център не отговаря на нито едно от шестте основания за задържане, посочени в тази разпоредба, **в случая задържането на VL противоречи на предписанията на Директива „приемане“.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293